ЗМІСТ

Веріті. Ексклюзив

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про видання

Лоувен — молода письменниця, в якої ні цента за душею. Та одного дня до неї звертається Джеремі Кроуфорд, чоловік Веріті — авторки романів-бестселерів. Джеремі пропонує Лоувен завершити цикл книжок Веріті, адже та паралізована після автокатастрофи. Лоувен приїжджає до будинку Кроуфордів, щоб переглянути чернетки письменниці, які допоможуть у роботі, й випадково знаходить автобіографію Веріті.

Детальний опис і характеристики видання — на сторінці
ridmi.ua/product/veriti-yeksklyuziv/

1

Я чую, як тріскається його череп за мить до того, як до мене долітають бризки крові.

Я скрикую і відскакую назад на тротуар. Одна моя підбора ковзає по асфальту, і щоб не впасти, я хапаюсь рукою за стовпчик зі знаком «Не паркуватись».

Ще секунду тому цей чоловік переді мною був живий. Разом з іншими, ми стояли на пішохідному переході й чекали, коли загориться зелене світло, і раптом він, не дочекавшись, ступив на проїжджу частину — і його одразу ж збив фургон.

Я сіпнулась вперед, щоб зупинити його — та лиш незграбно мазнула пальцями в повітрі, де за мить до того стояла жива людина. Я встигла заплющити очі, щоб не бачити, як його голова пірнає під колесо, однак дуже виразно почула, як вона тріснула. З таким звуком корок вилітає з пляшки шампанського.

Він зробив цей фатальний крок, буденно втикаючи у свій телефон. Думаю, він переходив цю вулицю на червоний вже сотні разів. Людину вбила звичка. до мене долинають окремі зойки, але істеричних криків не чутно. З фургона вискакує пасажир і припадає на коліна над тілом загиблого. Від побаченого я мимоволі задкую в бік тротуару, а хтось навпаки біжить повз мене до місця трагедії, щоб допомогти. Мені навіть не треба дивитись на того бідолашного під колесами, я й так знаю, що він не вижив. Достатньо одного погляду на мою сорочку, яка колись була білою, а тепер густо заляпана кров’ю, щоб зрозуміти — тому чоловіку радше потрібен катафалк, аніж карета швидкої.

Я розвертаюсь, щоб відійти подалі від цієї сцени, перевести дух, але тепер таки загорілось зелене світло, і щільний натовп поніс мене через дорогу, не даючи мені пливти проти течії у річці, що зветься Мангеттен. Дехто проходить повз цю трагедію, не відриваючись від телефона. Я припиняю марні спроби опиратись людському потоку і просто чекаю, коли він вщухне. Кидаю погляд назад, на місце аварії, але дуже обережно, щоб ненароком не побачити потерпілого.

Тепер вже й водій розгублено тупцяє позаду свого фургона, з великими круглими очима і телефоном у тремтячій руці.

Йому допомагають троє-четверо небайдужих. А деяких перехожих так заворожила сцена раптової смерті, що вони не в силах опиратись, просто стоять і знімають усе на свої смартфони.

Якби я досі жила у Вірджинії, ця історія мала б зовсім інший вигляд. Усе навколо зупинилося б. Градус паніки зростав би зі швидкістю термоядерної реакції, всі лементували б, і за лічені хвилини сюди налетіли б репортери. Але тут, на Мангеттені, людей так часто збивають машини, що це сприймається всього лиш як побутова незручність, не більше. Для когось це додаткові затори в годину пік. Для когось — зіпсований одяг. Можливо, таке трапляється тут настільки часто, що про це навіть не згадають у новинах.

Хоч мене трохи непокоїть байдужість деяких тутешніх мешканців, але саме тому я й переїхала сюди десять років тому. Таким, як я, краще жити в мегаполісах. У таких великих містах нікому й діла немає до мого життя. Тут є ціла купа людей з історіями, які набагато жалісніші за мої. Тут я — невидимка. Нуль без палички. На Мангеттені проживає стільки людей, що всім на мене наплювати з високого пагорба, за що я і люблю це місто.

— Ви не постраждали?

Я дивлюсь на чоловіка, який обережно торкається моєї руки і сканує очима мою сорочку. Його погляд сповнений глибокої тривоги, коли він обдивляється мене згори вниз — чи не травмована я. Судячи з його реакції, він не такий товстошкірий, як більшість нью-йоркців. Можливо, він живе тут недавно і ще не розучився співчувати людям.

— Ви не постраждали?

Незнайомець повторює запитання, але цього разу дивиться мені в очі.

— Ні, це не моя кров. Я була біля нього, коли...

Я змовкаю на півслові. Щойно на моїх очах загинув чоловік. Я стояла так близько, що його кров тепер на мені.

Я приїхала в це місто, щоб стати невидимкою, а не бездушною скотиною.

Я давно працюю над тим, щоб стати міцною, як бетон у мене під ногами. Але не скажу, що досягла якихось суттєвих успіхів. А зараз я відчуваю, як у моєму шлунку все аж вирує від емоцій.

Я прикриваю рот рукою і одразу ж відсмикую її, відчувши на губах щось липке. Ще кров. Я дивлюсь на свою сорочку. Вона вся в крові, але ця кров — не моя. Я берусь двома пальчиками за тканину і відтягую її від тіла, та вона все одно липне до шкіри в тих місцях, де бризки крові вже почали підсихати.

Здається, треба попити води. Мені паморочиться в голові, хочеться потерти собі лоба, почухати ніс, але я надто перелякана, щоб торкатись себе. Я підіймаю очі на чоловіка, який досі тримає мене за руку. Питаю його:

— На обличчі щось є?

Він стискає губи і сканує очима вулицю позаду нас. Потім жестом показує на найближчу кав'ярню.

— У них точно є вбиральня.

Він обережно кладе руку мені на спину, і притримуючи, веде до кав'ярні.

Я кидаю погляд через дорогу, на будівлю Pantem Press, куди я, власне, й прямувала до того, як усе це трапилось. Я була так близько. За якихось пару метрів від зустрічі, на яку мені конче необхідно потрапити.

Цікаво, а як близько був той чоловік, який щойно загинув, від свого місця призначення?

Незнайомець прочиняє переді мною двері кав'ярні. Повз мене хоче прослизнути жінка, яка тримає в кожній руці по каві. Потім помічає мою сорочку і перелякано задкує подалі від мене, не обертаючись. Ми заходимо всередину, я одразу прямую до жіночого туалету, але він зачинений. Незнайомець відчиняє переді мною двері чоловічого — і жестом запрошує йти за ним.

Двері він не замикає, одразу підходить до раковини і пускає воду. Я дивлюсь у дзеркало і з полегшенням відзначаю, що все не так погано, як я думала. На щоках декілька цяточок, які вже підсохли й потемніли. І над бровами дуга. Основний удар взяла на себе сорочка.

Рекомендована література

Шкодуючи за тобою

Огидне кохання

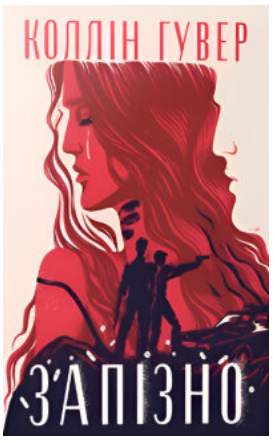

Запізно

Спогади про нього

Останній лист

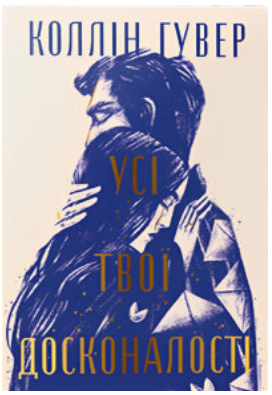

Усі твої досконалості. Безнадія. Книга 4

Перейти до категорії
Романи